

ת"פ 60150/03/16 - מדינת ישראל נגד דן ליוסטרניק

בית משפט השלום בקריית גת

07 פברואר 2018

ת"פ 60150-03-16 מדינת ישראל נ' ליוסטרניק(עצור בפיקוח)

בפני כב' הסגנית נשיאה נגה שמואלי-מאייר

מדינת ישראל

נגד

דן ליוסטרניק (עצור בפיקוח)

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד לירן פרג'

הנאשם בעצמו ובא כחו עו"ד דוד כ"ץ

המאשימה

הנאשמים

גזר דין

א.רקע עובדתי

1.כפי הנטען בכתב האישום המתוקן, לנאשם הכרות מוקדמת עם המתלונן על רקע עבודות שיפוץ והובלה שביצע במהלך מספר ימים בביתו של המתלונן ובמפעל שבבעלותו עובר לאירועים מושאי האישום. וכך, ביום 25.03.2016 בשעה 21:00 או בסמוך לכך, קשרו הנאשם ואחר (להלן: "ארטיום") קשר בכוונה לבצע פשע.

2.במסגרת הקשר ולשם קידומו, הגיעו הנאשם וארטיום לדירתו של המתלונן, כאשר הם מצוידים בתיקי גב ובהם כלי פריצה מסוג קאטר, מברג ראש שטוח וכפפות גומי.

3.בהמשך למתואר, פרצו הנאשם וארטיום בצוותא חדא לדירה של המתלונן ומשפחתו, בכך שנכנסו אליה דרך חלון הסלון, על ידי הזזת חלון רשת, כאשר הנאשם עלה לקומה השנייה של הדירה, בעוד ארטיום נשאר בקומה התחתונה.

4.בהמשך לכך, נטלו ונשאו הנאשם וארטיום בצוותא חדא מתוך הדירה, רכוש כמפורט לעיל: טלפון סוני אריקסון בצבע אדום, דיסק און קי, הארד דיסק כונן אינטרנט, טאבלט בצבע שחור, טאבלט בצבע שחור לבן מסוג סמסונג, טאבלט בצבע לבן מסוג איי-פד, טאבלט בצבע שחור מסוג איי-פד, טלפון מסוג פאלם בצבע אפור, טלפון מסוג נוט 3 וטלפון נייד מסוג נוט 2, תיק מחשב שחור שבתוכו היה אקדח אוויר, אזיקי רגליים, פנס משטרה ומחסנית עם כדורים, קופה בצבע אדום עם דרכון ומסמכים השייכים למתלונן וילדיו.

5.כמו כן, גנבו הנאשם וארטיום בצוותא חדא מהדירה צרור מפתחות עם שלט של רכב מסוג רנו השייך למתלונן ולבת זוגתו; פתחו את הרכב באמצעות השלט שגנבו מן הדירה; העמיסו את הרכוש שגנבו מהדירה בתוך הרכב; הניעו את הרכב והחלו בנסיעה לכיוון לוד על מנת למכור שם את הרכוש שגנבו מהדירה בעוד הנאשם נוהג ברכב

וארטיים יושב לצדו. כל זאת עשה הנאשם עת הוא פסול לנהיגה החל מיום 29.01.2013 והדבר ידוע לו. בהמשך למתואר לעיל, משלא הצליחו השניים למכור את הרכוש בלוד, הם נסעו לתל אביב ושם מכרו חלק הימנו.

6.הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו הורשע בעבירות של **התפרצות למגורים** לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"), **קשירת קשר לביצוע פשע** לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, **גניבה** לפי סעיף 384 לחוק העונשין **החזקת מכשירי פריצה** לפי סעיף 409 לחוק העונשין, **שבל"ר** לפי סעיף 413ג' סיפא לחוק העונשין, ו**נהיגה בזמן פסילה** לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א 1961 (להלן: "פקודת התעבורה").

7.הצדדים לא הגיעו להסדר בעניין העונש, אך הוסכם כי עובר לגזירת הדין יופנה הנאשם לשירות המבחן, תוך שהמאשימה הצהירה כי תעתור להשתת מאסר בפועל ולהפעלת שני המאסרים המותנים התלויים נגד הנאשם במצטבר זה לזה ובמצטבר לעונש שיושת עליו בתיק זה ואילו ההגנה ציינה כי תבקש להפעילם בינם לבין עצמם ולא במצטבר כעתירת המאשימה.

8.בעניינו של הנאשם התקבלו כמה תסקירים מאת שירות המבחן, בסופם המליץ שירות המבחן על השתת ענישה מוחשית ומרתיעה. בגופם של התסקירים, עומד שירות המבחן על קורות חייו של הנאשם; התמכרותו לסמים; ההיסטוריה העבריינית שלו; דפוס התנהגותו החוזר; הניסיונות הטיפולים הקודמים שנעשו בעניינו ועל ההליך הטיפולי שעבר הנאשם במסגרת התיק שבגינו הוא נותן את הדין כעת. בתסקיר האחרון העריך השירות כי הנאשם נמצא בשלב בו יתקשה להתגייס מחדש להליך טיפולי ולהפיק ממנו תועלת משהביע תרעומת ותוקפנות כלפי הצעותיו הטיפוליות של השירות, וציין כי מבקש לנתק הקשר עמו ומעדיף להישפט בגין תיק זה. מטעמים מובנים של צנעת הפרט, לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, לבד מאותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש אליהם עוד אתייחס בהמשך.

ב.טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

9.באת כוח המאשימה פירטה את מעשיו של הנאשם, ועמדה על הערכים המוגנים שנפגעו ועל הנסיבות המחמירות שנלוו אליהם. כמו כן, הדגישה המאשימה את עברו הפלילי של הנאשם הכולל 8 הרשעות קודמות במגוון עבירות וכי הוא אף הספיק לרצות עונשי מאסר בעברו (סומן **ת/2**). עוד הוסיפה המאשימה כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו עת מרחפים מעל ראשו שני מאסרים מותנים (מת"פ 48506-07-14 (בית משפט השלום באשדוד) מיום 27.10.2014): **האחד, בן 12 חודשים בגין עבירות רכוש מסוג פשע והשני, בן 6 חודשים בגין עבירות רכוש מסוג עוון** (פרוטוקול המאסר המותנה - סומן **ת/3**), שלא היה בהם כדי להרתיעו מלשוב ולבצע עבירות. המאשימה אף הפנתה לכך ששירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו. בכל הנוגע למתחם העונש ההולם טענה המאשימה כי בגין מכלול מעשיו של הנאשם על המתחם לנוע בין 18-36 חודשי מאסר בפועל, ולבסוף ביקשה להשית על הנאשם מאסר בפועל ברף הגבוה של מתחם הענישה, הפעלת המאסרים המותנים במצטבר זה לזה ובמצטבר לעונש שיושת על הנאשם בגין תיק זה, הטלת מאסרים מותנים; קנס; פיצוי למתלונן; והפעלת התחייבות (סומן **ת/4**).

10. מנגד, בא כוח הנאשם ביקש ליתן משקל לנסיבותיו האישיות של הנאשם ולכברת הדרך הטיפולית שעבר. אמנם ההגנה לא חלקה על המתחם שהציגה המאשימה, אך טענה כי ניתן לסטות הימנו לקולא לאור העובדה שהנאשם היה נתון בתיק זה במשך תקופה לא מבוטלת מאחורי סורג ובריא (בשתי תקופות מעצרו: הן בתקופת מעצרו הראשוני והן בתקופת מעצרו החוזר משלא עמד בתנאים המגבילים) ובמשך תקופה בת כשנה בתנאי איזוק אלקטרוני.

11. הסניגור אף הפנה לתסקיר שירות המבחן מאפריל 2017, ממנו נלמד כי הנאשם גילה מוטיבציה ושיתף פעולה בהליך הטיפולי במשך כ-8 חודשים. לדבריו, ההליך הטיפולי נגדע לאור הקשיים אותם חווה הנאשם בשל מחלת אמו והעדר היכולת לעמוד בתנאים המגבילים ככל שנמשכו ההליכים, המצוקה הכלכלית שנקלע אליה, העדר היכולת לעבוד, והחיכוכים עם דודתו הערבה בתיק שנתגלעו על רקע זה ואשר הובילו בסופו של יום למעצרו החוזר.

בא כוחו של הנאשם עמד על קשייו ההסתגלוניים של הנאשם בהליך הטיפולי, על התמכרותו לסמים שמשפיעה עליו לשוב ולבצע עבירות וביקש להתחשב בכך שבסופו של יום כל הרכוש הגנוב הושב לבעליו. לבסוף עתרה ההגנה להשית על הנאשם עונש של בין 16-18 חודשים בפועל, וכן להפעיל את שני המאסרים המותנים התלויים ועומדים כנגדו בינם לבין עצמם ולא במצטבר כעתירת המאשימה ובאופן חופף לעונש שיושת עליו בגין תיק זה.

12. הנאשם אשר ניצל את "זכות המילה האחרונה", קיבל אחריות על מעשיו, ביקש להתחשב בנסיבותיו האישיות ובמצוקות אותן חווה במהלך מעצר הבית ובהן מחלתה של אמו, וביקש מבית המשפט שייתן לו הזדמנות "לצאת לדרך חדשה" תוך שהפנה להליך השיקומי שעבר ועודנו עובר עד היום במהלך המעצר, ולצורך שלו להיגמל מסמים.

ג. דין והכרעה

13. כידוע, בהתאם למתווה שקבע המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין, וכפי שזה פורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון (ראו למשל ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, (05.08.2013)), מקום בו עסקין בנאשם שביצע כמה מעשים, כי אז תחילה יש לקבוע אם מכלול המעשים מהווה אירוע אחד, שאז ייקבע מתחם עונש הולם אחד, או שמא מהווים מעשיו השונים כמה אירועים נפרדים, שאז בגין כל אחד מהם יש לקבוע מתחם עונש הולם נפרד.

14. משנתתי דעתי ל"מבחן הקשר ההדוק" וליתר מבחני העזר אשר נקבעו לעניין זה בפסיקתו של בית המשפט העליון (ראו למשל, דעת הרוב בע"פ 4910/13 אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל, (29.10.2014) (להלן: "עניין ג'אבר"); ע"פ 1261/15 יוסף דלאל נ' מדינת ישראל, (03.09.2015) (להלן: "עניין דלאל"); ע"פ 3164/14 גיא פן נ' מדינת ישראל, (29.06.2015)), באתי לכלל מסקנה כי יש לראות במכלול מעשיו של הנאשם כאירוע אחד שכן, המדובר בעבירות שבוצעו בסמיכות של מקום וזמן כאשר הנאשם מתפרץ למקום מגורים וגונב מתוכו רכוש רב, ובהמשך גונב את רכב המתלונן ונוהג בו בזמן פסילה. כמו כן, כפי שעולה מדבריו של הנאשם ומתסקירי שירות המבחן, מאחוריה של כל אחת מהעבירות עמד אותו הרקע, הוא התמכרותו לסמים, כך שלמעשה ניתן לראות בכולן כמסכת עבריינית אחת. גם קיומה של סיבה משותפת לביצוע מכלול העבירות, כשלעצמה, אף מעצים את המסקנה לפיה קיים "קשר הדוק" בין העבירות השונות שבוצעו על ידי הנאשם. בהינתן האמור, מצאתי כי קיים

"קשר הדוק" בין מכלול העבירות שבהן הודה הנאשם וכי ראייה בכל אחת מהן כאירוע נפרד שעומד בפני עצמו תהא מלאכותית במידה רבה. אשר על כן, כאמור, אקבע מתחם עונש הולם אחד בגין מכלול מעשיו של הנאשם. לצד האמור ועל כל פנים, בטרם קביעת מתחם העונש ההולם, בית המשפט יזהיר את עצמו שמא מעשה עבירה זה או אחר "יבלע" במכלול האירועים, כך שהנאשם לא יענש בגינו, וכל מעשה יזכה להתייחסות ראויה ונפרדת בעת הליך גזירת העונש (ראו והשוו דבריו של בית המשפט המחוזי בעפ"ג (מחוזי באר שבע) 39844-08-13 **מדינת ישראל נ' פאיז אבו רקייק**, (26.12.2013)).

15. לאור אלה, ובהתאם למתווה גזירת הדין שאומץ בתיקון 113 לחוק העונשין, בית המשפט יקבע תחילה את מתחם העונש ההולם; ולאחר מכן יגזור את העונש המתאים לנאשם, תוך בחינה שמא יש מקום במקרה הנדון לסטות לקולא מהמתחם שייקבע. עוד ובד בבד, יהיה על בית המשפט להכריע אם יש מקום להפעיל את המאסרים על תנאי התלויים ועומדים כנגד הנאשם בחופף זה לזה; והאם יש מקום להורות על הפעלתם בחופף או במצטבר לעונש שייגזר על הנאשם במסגרת תיק זה.

ד. קביעת מתחם העונש ההולם

16. כאמור, ההגנה לא חלקה על מתחם הענישה אשר הוצג על ידי המאשימה, ומיקדה טיעוניה בנימוקים לסטות הימנו לקולא ולהורות על הפעלתם של שני המאסרים התלויים ועומדים כנגד הנאשם בינם לבין עצמם. הגם שכך, אדרש ולו בקליפת האגוז לשיקולים הרלוונטיים בעניין זה. וכך, כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, צריכה קביעת מתחם העונש ההולם להיעשות בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

17. בעצם ביצוע עבירות ההתפרצות והגניבה, פגע הנאשם בערכים מוגנים שעניינם הגנה על קניינו ועל תחושת הביטחון של הפרט. כמו כן, ומעבר לאותו נזק כלכלי שנגרם לקורבנות עצמם, עבירות אלו אף מביאות, ולו בעקיפין, לפגיעה בכיסו של הציבור כולו, וזאת בדרך של ייקור פוליסות הביטוח והצורך ברכישת אמצעי מיגון אשר יגנו מפני המבקשים להתפרץ לדירתם או לבית העסק שלהם. עוד יש לומר, כי עבירת ההתפרצות טומנת בחובה גם חומרה ומסוכנות שכן, יש בה פוטנציאל גבוה להתפתחות אלימה (ראו דבריו של כב' השופט ח' מלצר בע"פ 7453/08 **אואזנה ואח' נ' מדינת ישראל**, (31.12.2008); ודבריו של כב' השופט י' עמית בבש"פ 45/10 **מסארוה נ' מדינת ישראל**, (08.01.2010) שאמנים נאמרו במסגרת הליך המעצר, אך ברי כי כוחם יפה אף לענייננו).

18. בעצם ביצוע העבירות בקשר לרכב, פגע הנאשם בערכים מוגנים שעניינם שמירה לא רק על קניינו אלא גם על פרטיותו ותחושת ביטחונו של הפרט. מעבר לפגיעה בפרט שרכושו נגזל או ניזוק, מעשים כגון אלה שביצע הנאשם, מביאים לפגיעה גם בכלכלת המדינה והציבור כולו, וזאת בדרך של ייקור פוליסות הביטוח של המכוניות עקב ריבוי תביעות (ראו והשוו, למשל: רע"פ 7890/10 **לאיק מליטאת נ' מדינת ישראל**, (01.11.2010)). כלי הרכב, ברגיל, משמש את בעליו לא רק כאמצעי תנועה גרידא, אלא שבמובנים רבים אף ניתן לראות בו כשלוחה של ביתו.

בשים לב לאלה, ולנוכח תפוצתה הרחבה ושכיחותה של התופעה, נראה שלא בכדי בחר המחוקק לייחד סימן (תת-

פרק) שלם בחוק העונשין אשר יעסוק בעבירות בקשר לרכב (וראו גם דברי ההסבר להצעת חוק העונשין (תיקון מס' 32), התש"ן-1989, ה"ח 1959, 26).

19. אשר לעבירה של נהיגה בזמן פסילה, בעצם ביצועה הפגין הנאשם זלזול בצויו של בית המשפט ובשלטון החוק והעמיד בסכנה את ציבור המשתמשים בדרך, נהגים והולכי רגל כאחד, וזאת לאחר שהחליט לנהוג ברכב חרף העובדה שהוא נמצא פסול לכך. זאת ועוד, מעבר לאותו סיכון למשתמשי הדרך, בביצוע עבירה זו יש אף משום דופי מוסרי שמתבטא בקושי במימוש פיצויים בעקבות תאונות דרכים שבהן חלילה יהיה מעורב אדם שנהג בזמן שרישיונו נפסל (ראו בעניין זה רע"פ 665/11 **עאלה אבו עמאר נ' מדינת ישראל**, (24.01.2011). כן ראו, למשל, רע"פ 2221/11 **שאל הראל נ' מדינת ישראל**, (24.03.2011; ורע"פ 6115/06 **מדינת ישראל נ' מוראד אבו לאבן**, (08.05.2007)).

20. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, כפי שיפורט להלן, ובייחוד לנוכח כמותן של העבירות, מהותו והיקפו של הרכוש שנגנב, סבורתני כי במקרה הנדון, **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** הנה ממשית.

21. במסגרת בחינת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, נתתי דעתי לעובדה כי עסקינן בעבירות שנגעשו תוך ניצול יחסי אמון ותכנון מוקדם, עת הנאשם מנצל את היכרותו המוקדמת עם המתלונן ופולש לביתו מבצרו על מנת לחמוס רכושו. עובדות כתב האישום מלמדות כי הנאשם פעל בצוותא חדא עם שותפו, ואת זאת יש לשקול לחומרא, שכן בהשוואה לעבירות שמבוצעות על ידי עבריין בודד, עבירות המבוצעות בחבורה הינן בעלות סיכון גבוה יותר להתגשם, ומנגד סיכולן על ידי רשויות אכיפת החוק הוא בעל סיכוי נמוך יותר, ומכאן שעבירות אלו נתפסות כטומנות בחובן סיכון חברתי גבוה יותר (ראו בעניין זה ג' הלוי, **תורת דיני העונשין**, כרך ג' (הוצאת הקריה האקדמית אונו - תשע"א), עמ' 747-748, וההפניות שם).

22. עוד הבאתי במכלול השיקולים, את העובדה כי לשם ביצוע העבירות המיוחסות לו הנאשם הצטייד מבעוד מועד בקאטר, מברג ראש שטוח וכפפות גומי. על אף שלא נהיר מעובדות כתב האישום האם הנאשם ביצע את ההתפרצות תוך שימוש בכלים אלה (כעולה מעובדות כתב האישום התפרץ לדירה תוך הזזת חלון רשת) הצטיידות זו בכלים, כשלעצמה, מהווה נסיבה מחמירה ואף יש בה כדי ללמד אודות תכנון מוקדם.

23. עוד ולחומרא, יש ליתן את הדעת כי ההתפרצות בוצעה בשעת ערב מוקדמת, מה שמעלה מראש את הסיכון שמא הנאשם ייתקל במי מדיירי הדירה, דבר העלול להוביל להתפתחות אלימה. עוד ולחומרא, בית המשפט שוקל את העובדה שמתוך הבית שאליו התפרץ הנאשם, הוא גנב רכוש בהיקף ניכר ובכלל זה את רכבו של המתלונן בו נהג בעודו פסול לנהיגה תוך שהוא מסכן בכך את כלל המשתמשים בדרך, את הנהגים, הולכי הרגל ואת ארטיום כמו גם את עצמו. עוד ולחומרא, בית המשפט שוקל את העובדה שמתוך הדירה הוא גנב בין היתר מכשירי טאבלט שונים, דיסקון קי טלפונים וטלפון נייד. אמנם שווים לא פורט בכתב האישום (אלא רק סוגם), אלא שבעצם גניבתם, גרם הנאשם לנזק שאיננו כלכלי גרידא. שכן מטבע הדברים, לא אחת יש במכשירים אלה מידע אישי רב, ובכלל זה תמונות וסרטונים העשויים להיות בעלי ערך סנטימנטלי רב עבור הבעלים או כאלה שאין ברצונו לחשוף בפני אחרים, גישה לחשבונות שונים, תכתובות אישיות, ועוד.

24. עוד ייאמר, כי אין חולק על כך שבעת ביצוע העבירות היה הנאשם מכור לסמים. בהינתן אלה, ניסיון החיים והשכל

הישר מורנו כי חסרון כיס והרצון לממן את מנת הסם הבאה היא שהניעה את הנאשם לביצוע המעשים המיוחסים לו. ברי שאין בדברים אלו כדי לשמש הצדקה למעשיו או כדי להפחית מחומרתם. ועדיין, נדמה כי אין דינו של אדם המבקש לפגוע בקניינו של הזולת אך כדי להעשיר את קופתו ולהעצים את רווחתו, כדין אדם המבצע עבירות רכוש מתוך מצוקה אמיתית, הגם אם זו נובעת עקב שימוש בסמים. לקולא לקחתי בחשבון את העובדה כי הרכוש שנגנב הוחזר לבעליו.

25. באשר למדיניות הענישה הנוהגת מצאתי כי מתחם ההולם הנטען על ידי המאשימה ושההגנה לא חלקה עליו, הינו סביר ומידתי בנסיבות העניין ועל כן אכבדו. יצוין כי חיפוש במאגרים המשפטיים לא העלה מקרים דומים לזה שבפניי. אולם, על מנת ללמוד אודות מדיניות הענישה הראויה במקרה הנדון, ולו בדרך ההיקש, מצאתי לציין כי מקום בו עסקין בנאשמים שהורשעו בעבירה של התפרצות לדירת מגורים בכוונה לבצע גניבה או פשע ובעבירת הגניבה, סקירת הפסיקה מלמדת כי הושתו עליהם עונשי מאסר מאחורי סורג ובריא לתקופות לא מבוטלות, הנעות בין 8 ל- 22 חודשים. מטבע הדברים, בעבירות ממין זה קיימות דרגות חומרה שונות, כאשר מתחמי הענישה משתנים בהתאם לנסיבות הנלוות לעבירות. בכלל זה, בתי המשפט נותנים את דעתם לשווי וטיב הרכוש שנגנב, ולשאלה אם לעבירות נלוות תחכום מיוחד. בדומה, העונשים שמושתים על הנאשמים השונים בתוך המתחמים או מחוצה להם, משתנים לנוכח נסיבותיהם ומאפייניהם האישיים, כגון קיומו או היעדרו של עבר פלילי; הבעת החרטה מצדם וקבלת אחריות על מעשיהם; השתתפות בהליכים טיפוליים; ועוד.

כדוגמא למנעד הענישה שלעיל, ראו למשל, רע"פ 1600/15 **אברהם בן יוסף בועזיז נ' מדינת ישראל**, (27.04.2015); רע"פ 8637/14 **וואליד עבאסי נ' מדינת ישראל**, (13.01.2015); רע"פ 337/14 **חמזה פקרא נ' מדינת ישראל**, (16.03.2014); רע"פ 7629/13 **יצחק בוסקילה נ' מדינת ישראל**, (30.09.2014); רע"פ 4309/13 **סאמי בלעום נ' מדינת ישראל**, (18.06.2013); ת"פ (שלום כפר סבא) 45401-09-16 **מדינת ישראל נ' עבד אל קאדר חאג יחיא** (03.04.2017).

26. זאת ועוד, סקירת הפסיקה אף מלמדת כי במקרים בהם הורשעו נאשמים בעבירה בודדת של נהיגה בזמן פסילה הושתו עליהם עונשי מאסר הנעים בין 7-20 חודשי מאסר בפועל. כדוגמא למנעד הענישה שלעיל, ראו למשל, רע"פ 8013/13 **מסעוד נ' מדינת ישראל** (18.12.2013); רע"פ 1211/12 **ישראלי נ' מדינת ישראל** (15.02.2012).

ואילו על נאשמים שהורשעו בעבירת שבל"ר (כאשר בדרך כלל נלוו לעבירה זו עבירות נוספת הקשורות לרכב או עבירות תעבורה) סקירת הפסיקה מלמדת שהענישה הדומיננטית הינה ענישה של מספר חודשי מאסר שניתן לרצותם בעבודות שירות. ראו למשל, ת"פ (שלום כפר סבא) 16578-06-11 **מדינת ישראל נ' קאסם** (15.01.2012); ת"פ (מחוזי ירושלים) 32337-01-14 **מדינת ישראל נ' אבו רמילה** (25.12.2014); ת"פ (שלום רמלה) 35358-07-14 **מדינת ישראל נ' אבו עמר** (03.03.2015); ת"פ (מחוזי חיפה) 36456-12-13 **מדינת ישראל נ' בשיר בן סוהייל** (19.02.2015).

27. לאחר שאמרתי כל זאת, אשוב ואזכיר, כי הענישה היא לעולם אינדיוידואלית וכל מקרה צריך להיבחן לגופו, תוך שהבחינה כאמור תמיד צריכה להיעשות לגופן של העבירות והנסיבות הנלוות להן ולגופן של נאשמים, על כל מאפייניהם האישיים ונסיבותיהם הייחודיות (ראו והשוו ע"פ 433/89 **ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל**, (05.05.2009)). קביעת מתחמי הענישה והשתת

העונשים בגדריהם לעולם לא יכולים להיעשות על סמך הכותרות של העבירות (ראו והשוו ע"פ 1323/13 רך חסן נ' מדינת ישראל, (05.06.2013); ורע"פ 4088/13 אחמד בן שחדה הדרי נ' מדינת ישראל, (11.06.2013)), ובכל מקרה השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 1903/13 חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל, (25.06.2013)).

28. כללם של דברים, לאחר שנתתי דעתי לעקרון ההלימה, לערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם ומידת הפגיעה בהם, לנסיבות שכללו לביצוע צבר העבירות ולמדיניות הענישה הנוהגת, אקבע מתחם עונש הולם בגין מכלול מעשיו של הנאשם **שינוע בין 18 ל- 36 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית, כלכלית בעיקרה.**

השאלת חפיפתם או הצטברותם של המאסרים המותנים- בינם לבין עצמם

29. באי כוח הצדדים לא חלקו ביניהם על כך שיש מקום להפעיל את שני המאסרים המותנים התלויים נגד הנאשם שכן הנאשם עבר בתיק זה הן על עבירת רכוש מסוג פשע (עבירת התפרצות למגורים) והן על עבירת רכוש מסוג עוון (גניבה) המפעילות את התנאים שהושתו עליו. כעת נשאלות שתי שאלות רלוונטיות שיש ליתן להן מענה: הראשונה, מהם יחסי הגומלין בין שני המאסרים המותנים אשר הופעלו. האם על דרך הכלל, שני המאסרים יחפפו בינם לבין עצמם או שמא יצטברו זה לזה. השנייה, האם שני המאסרים המותנים אשר הופעלו, יחפפו לעונש אשר אטיל במסגרת תיק זה או שמא יצטברו אליו. בשלב זה, אבחן את השאלה הראשונה.

30. יצוין מיד, כי סעיף 58 לחוק העונשין, העוסק ביחס שבין מאסר מותנה שהופעל לבין העונש שנגזר, אינו עונה לשאלה מהו היחס בין שני מאסרים מותנים אשר הופעלו.

31. בע"פ 4517/04 אחמד מסראווה נגד מדינת ישראל, (פורסם במאגרים המשפטיים) (10.03.2005) (להלן: "עניין מסראווה"), הורה בית המשפט העליון כי שני המאסרים המותנים אשר הופעלו נגד הנאשם ירוצו בחופף זה לזה, וזאת בהסתמך, בין היתר, על סעיף 45(א) לחוק העונשין. אולם, כפי הידוע, סעיף 45(א) לחוק העונשין בוטל במסגרת תיקון 113. יחד עם זאת, כב' השופט א' א' לוי קבע באותו עניין כלל, שדומי כי כוחו יפה על אף ביטולו של סעיף 45(א) לחוק העונשין, לפיו:

"אכן, צבירתם של עונשים מספר תתאים בעיקר לסיטואציה שבה אין כל זיקה בין כמה עבירות, או כאשר חומרתן המופלגת של העבירות מחייבת כי העונשים ירוצו במצטבר. **אולם מקום שבו יש לראות בכמה עבירות כמשתייכות למסכת עבריינית אחת, כי אז הכלל הוא כי העונשים בגין יחפפו זה את זה...** [ההדגשה אינה במקור]."

(עוד בעניין זה ראו רע"פ 4935/12 מוחמד עמאר נגד מדינת ישראל, (פורסם במאגרים המשפטיים) (13.01.2013),

אשר גם שם דן כב' השופט א' רובינשטיין בסעיף 45(א) לחוק העונשין).

32. לאחר כניסתו של תיקון 113 לחוק העונשין לתוקף, התקשיתי למצוא פסיקה מבית מדרשו של בית המשפט העליון הנוגעת לשאלה הנדונה באופן ישיר. באשר לבתי המשפט המחוזיים, עיון בפסיקה מגלה דעות לכאן ולכאן. בעפ"ג (מחוזי חיפה) 16297-07-14 **מדינת ישראל נגד גנאם**, (פורסם במאגרים המשפטיים) (08.09.2014), קבע כב' השופט א' אליקים כי **ברירת המחדל הינה כי מאסר מותנה יופעל במצטבר, בין אם מדובר במאסר אחד ובין אם מדובר במספר מאסרים מותנים**. כלשונו של כב' השופט א' אליקים:

"זה השלב להבהיר כי אמנם ניתן לפרש את הוראות חוק העונשין בשאלה זו בשתי צורות (ראו דעת רוב ודעת מעוט בענין אוטמזגין אליו הפנה הסנגור), אך לטעמי כפי שאפרט להלן, מדיניות הענישה באשר למהותו של מאסר מותנה וכוונת המחוקק מחייבים הלימה ומשמעם הוא כי הכלל [ההדגשה אינה במקור - נ.ש.מ.] צריך להיות - מאסר מותנה יופעל במצטבר, בין אם מדובר במאסר אחד (כמצוות סעיף 58 לחוק) ובין אם מדובר במספר מאסרים מותנים. ידע כל עבריין שתלויים ועומדים נגדו מאסרים מותנים כי בהעדר נסיבות מיוחדות, העונש הנדחה בכל תיק יופעל במצטבר והוא לא יזכה להקלה, רק משום שהגדיל והרבה לעשות בפלילים אלא להיפך".

33. מנגד, בעפ"ג (מחוזי חיפה) 20857-03-14 **אוטמזגין חיון נגד מדינת ישראל**, (פורסם במאגרים המשפטיים) (29.05.2014), נקבע בדעת רוב כי **ברירת המחדל באשר למספר מאסרים על תנאי המופעלים בגין עבירה נוספת, היא חפיפתם אלה לאלה**, באופן שרק המאסר על תנאי הארוך מבניהם יצטבר לעונש המאסר המוטל על הנאשם בגזר הדין. יחד עם זאת, כב' השופטת ת' שרון-נתנאל קבעה כי בכל מקרה **אין חובה** לחפוף בין המאסרים על תנאי, אלא מדובר ב"כלל" ממנו רשאי ביהמ"ש לסטות, **בהתאם לנסיבות שבפניו ולפי שיקול דעתו**. כב' השופטת ת' שרון-נתנאל אף חזרה והדגישה כי בבואו של בית המשפט לבחון את שאלת חפיפתם או הצטברותם של שני מאסרים מותנים אשר הופעלו, עליו להביא בחשבון את שנאמר **בעניין מסראווה**. לדבריה של כב' השופטת ת' שרון-נתנאל:

"לא למותר להדגיש, שוב, כי זו **ברירת המחדל** [ההדגשה במקור - נ.ש.מ.] וכי ביהמ"ש מוסמך להורות, במפורש, כי כל המאסרים על תנאי שהופעלו ירוצו במצטבר אלה לאלה (באופן מלא או חלקי) - הכל לפי שיקול דעתו. בהפעלת שיקול דעתו, אם לצבור מאסרים על תנאי, בינם לבין עצמם, על ביהמ"ש להביא בחשבון את אשר נאמר בענין **מסראווה**, לאמור - מקום בו יש לראות במספר עבירות כמשתייכות למסכת עבריינית אחת, **ראוי** (ושוב - אין חובה), שעונשי המאסר על תנאי המופעלים, יחפפו בינם לבין עצמם".

34. יצוין כי בקשת רשות ערעור אשר הוגשה על פסק דין זה, נדחתה על ידי בית המשפט העליון, אך ללא דיון לגופו של עניין בסוגיה הנדונה (רע"פ 4883/14 **חיים חיון אוטמזגין נגד מדינת ישראל**, (פורסם במאגרים המשפטיים) (04.12.2014)).

35. הנה כי כן, נראה שאף מבלי להכריע בשאלה מהי **ברירת המחדל** באשר לחפיפתם או הצטברותם של שני מאסרים מותנים אשר הופעלו, הרי שלאור הכלל אשר קבע כב' השופט א' א' לוי **בעניין מסראווה**, מתחייבת המסקנה כי יש לחפוף זה בזה את שני המאסרים המותנים אשר הופעלו בעניינו של הנאשם. שכן, כפי שכבר קבעתי קודם לכן, בין מכלול העבירות בהן הורשע הנאשם ישנה **זיקה הדוקה והינן משתייכות למסכת עבריינית**

אחת. על כן, ע"פ הכלל שנקבע **בעניין מסראווה**, סבורתני כדעת ההגנה כי יש **לחפוף** בין שני המאסרים המותנים אשר הופעלו בעניינו של הנאשם. עוד מצאתי להוסיף, כי העובדה כי חלפו למעלה משלוש שנים מעת הטלת המאסרים המותנים, אף היא חיזקה את מסקנתי זו.

1. שאלת גזירת העונש המתאים לנאשם, הסטייה ממתחם העונש ההולם וחפיפת או הצטברותם של המאסרים המותנים לעונש שייגזר על הנאשם

36. כעת אבחן את השאלה השנייה - האם המאסרים המותנים אשר הופעלו (ואשר החלטתי כי יחפפו בינם לבין עצמם) יצטברו לעונש שייגזר על הנאשם בתיק זה או שמא יחפפו לו, למצער באופן חלקי.

37. להבדיל מהשאלה הראשונה בה עסקתי, הרי שלשאלה הנדונה נראה כי ישנו מענה בחוק העונשין. סעיף 58 לחוק העונשין קובע כי:

"מי שהוטל עליו עונש מאסר בשל עבירה הנוספת והופעל נגדו עונש מאסר על-תנאי, ישא, על אף האמור בסעיף 45, את שתי תקופות המאסר בזאחרזו, זולת אם בית המשפט שהרשיע עובשלה עבירה הנוספת ציווה, מטעמים שיירשמו, ששתי התקופות כולן אומקצתן יהיו חופפות".

38. לאמור, המחוקק קבע כלל לפיו עונש מאסר מותנה שהופעל ירוצה **במצטבר** לעונש המאסר אשר הוטל עליו. עוד קובע הסעיף, כי בית המשפט רשאי לסטות מכלל זה אך ורק "מטעמים שיירשמו".

39. המלומדים יורם רבין ויניב ואקי עמדו בספרם על תכליתו של סעיף 58 לחוק העונשין:

"על פי סעיף 58, הכלל הוא שהמאסר שהוטל בשל העבירה הנוספת והמאסר על-תנאי שהופעל הם מצטברים. הטעם לכלל הוא החשש שאם המאסרים לא יהיו מצטברים אלא חופפים, יאבד המאסר על-תנאי את כוחו המרתיע. נאשם היודע כי, בסופו של דבר, יהיה המאסר על-תנאי חופף את המאסר שיוטל עליו בשל העבירה הנוספת, לא יחוש בהפעלת המאסר על-תנאי ולא יהיה לאיום בדמות המאסר כוח מרתיע לגביו. נקבע כי: "הבלעתו של עונש על-תנאי בתוך עונש שנגזר על עבירה נוספת, יש בה בדרך-כלל כדי להחליש באופן מהותי את ההשפעה המרתיעה שמבקשים להשיג על-ידי גזירת עונש זה". לכן, "בדרך כלל, אין בית-משפט רואה בעין יפה הטלת עונש חופף לביצוע עונש של מאסר-על-תנאי ויזקק לשיטה זו במקרים נדירים".

(יורם רבין ויניב ואקי **דיני עונשין** כרך ג' עמ' 1703-1704 (מהדורה שלישית, ההוצאה לאור של לשכת עורכי הדין, התשע"ה-2014).

40. על הרציונל העומד מאחורי דרישתו של המחוקק לטעמים שיירשמו כדי להורות על חפיפת מאסר מותנה שהופעל לעונש שהושת על הנאשם, עמדה כב' השופטת ע' ארבל בע"פ 4654/03 **חרב וליד נגד מדינת ישראל**, (פורסם במאגרים המשפטיים) (26.06.2006):

"דרישת 'טעמים שיירשמו' מצמצמת את שיקול דעת בית המשפט, וזאת על מנת לא לפגוע בכוחו של עונש המאסר כעונש ממשי ומוחשי... זאת על שום מה? על שום שעונש מאסר מותנה משמעו מאסר שהחברה נכונה לדחות ביצועו ובהמשך לוותר על ריצויו כליל אם לא יבצע הנידון עבירה נוספת בתקופת התנאי. מאחורי נכונות זו להקל עם מי שהורשע ונידון למאסר עומד, בין היתר, הרצון לאפשר לו לחזור אל מסלול חיים נורמטיבי וההכרה בכך שהתועלת שתצמח לחברה מהוצאתו מן המעגל העברייני עולה על התועלת מהשמטתו מאחורי סורג ובריוח כדי להשיב לו כגמולו. זאת, הגם שעונש מאסר על תנאי אינו כולל רכיב שיקומי של ממש אלא מהווה מתן הזדמנות חוזרת לנידון לתקן דרכיו... המאסר המותנה הינו אם כן בבחינת כרטיס כניסה מחודש אל החברה. **אולם, אם נכזבה הציפייה כי המאסר המותנה התלוי ועומד נגד הנידון ירתיעו מלשוב ולבצע עבירות, הרי שנחלש באופן ניכר משקלו של אינטרס השיקום וגובר משקלם של אינטרס הגמול, ההגנה על הציבור, הצורך בהרחקה מהציבור ושיקום בעת המאסר** [ההדגשה אינה במקור - נ.ש.מ.]"

41. לאור כל אלה, בהתאם למצוותו של המחוקק בסעיף 58 לחוק העונשין ולפסיקתו של בית המשפט העליון, **אני סבורה כי בעניינו של הנאשם אין לחרוג מהכלל הקבוע בסעיף 58 לחוק העונשין**. לא שוכנעתי כי בעניינו של הנאשם מתקיימים טעמים אשר יצדיקו חפיפתו של המאסר המותנה לעונש אשר יושת עליו בתיק זה. מסקנתי זו מתחזקת אף לנוכח התנהלותו של הנאשם בתיק זה אל מול שירות המבחן, היעדר מוטיבציה להשלים את תכנית הגמילה מסמים בה החל והערכת שירות המבחן לפיה הנאשם נמצא בשלב בו יתקשה להתגייס מחדש להליך הטיפול ולהפיק ממנו תועלת.

42. בעניין זה יצוין, כי לא נעלמו מעיני הנתונים הבאים: כי במהלך מעצרו הראשון בתיק זה שולב במשך הנאשם כשלושה חודשים בפרויקט הטיפול "דרך חדשה" שנועד להוות מסגרת תמיכה ובסיס והכנה לגמילה מסמים וכי גורמי הטיפול מסרו כי הלה שיתף פעולה כנדרש וגילה מוטיבציה כנה להשלמת התהליך; עובר למעצרו המחודש בתיק זה היה הנאשם משולב בטיפול במשך תקופה יחסית ממושכת במרכז יום ביחידה להתמכרויות באשקלון, במסגרתו השתתף בקבוצות טיפוליות לצד שיחות פרטניות ומעקב רציף של מסירת דגימות שתן אשר נמצאו נקיות משרידי סם; גורמי הטיפול העריכו כי הלה בעל יכולת להתבוננות פנימית ונראה כי מוכן לעשות שינוי אמתי בחייו; למרות הנסיגה שהייתה לנאשם בטיפול שבאה לביטוי בשימוש חד פעמי בסמים, הוא הצליח לגייס כוחות ולהמשיך בטיפול ונמנע בהמשך משימוש בסמים. עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך כי שירות המבחן העריך כבר אז כי עודנה נשקפת הימנו מסוכנות למעורבות חוזרת בתחום הסמים והרכוש בשל קשייו לשמר את הישגיו הטיפוליים לאורך זמן, והעובדה שעבר את העבירות תקופה קצרה לאחר שסיים טיפול בקהילה טיפולית, עת שתלויים כנגדו מאסרים מותנים (ראו לעניין זה האמור בתסקירים מיום 08.12.2016 ומיום 29.03.2017).

43. עוד לא התעלמתי מכך שהנאשם "הרים ידיים" ולא הצליח לגייס כוחות להמשיך בהליך הטיפול בו החל בשל נסיבות אישיות מורכבות ובכלל זה הקושי שחוה להיוותר במעצר בית במשך תקופה ממושכת בלא יכולת לעבוד והחיכוכים שהתגלעו על רקע זה עם דודתו הערבה בתיק. כמו כן לא התעלמתי מכך שעובר למעצרו המחודש התגלה לנאשם כי אמו חולה במחלה סופנית מה שהביא בתורו לנסיגה בהליך הטיפול (ראו לעניין זה האמור בתסקירים מיום 27.06.2017 ומיום 11.09.2017). אכן נסיבותיו של הנאשם הינן מכמירות לב ולא ניתן להישאר אדישים אל מולן. יחד עם זאת, חפיפתו של המאסר המותנה שהופעל לעונש שהושת לשם "הליכה לקראת הנאשם" הינה מנוגדת למטרות הענישה על תנאי וכי אף נסיבותיו האישיות של הנאשם אינם יכולים להוות טעם מיוחד אשר יצדיק חפיפתו של המאסר המותנה (ראו הדברים שנאמרו לעניין זה בע"פ 4716/12 **מדינת ישראל נגד עידן דסטה**, (פורסם במאגרים המשפטיים) (06.06.2013)).

לצד אלה, והגם שלא יהיה בכך כדי להביא לחפיפתו של המאסר המותנה שהופעל לעונש שיושת עליו, אל נא יקל בעיניו של הנאשם המשקל שיינתן לשיקול השיקום ובית המשפט יעניק לשיקול זה משקל נכבד.

44. לגופם של דברים, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקול עובר לגזירת עונשו של הנאשם

בגדרי מתחם העונש את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40א לחוק העונשין.

45. בעניין זה, נתתי דעתי לעברו הפלילי של הנאשם הכולל 8 הרשעות קודמות במגוון עבירות ובהן עבירות רכוש, אלימות, עבירות בקשר לרכב, סמים, ועוד והוא אף הספיק לרצות 3 מאסרים מאחורי סורג ובריה בעברו, וכאשר בולטת בחומרתה העובדה שהוא ביצע את העבירות שבגין הוא נותן את הדין היום בשעה שמרחפים מעל ראשו שני מאסרים מותנים, מה שמלמד אודות היעדר המורא שלו מפני החוק. מנגד ולקולא, נתתי דעתי לעובדה שהנאשם הודה במיוחס לו, הביע חרטה כנה, ובכך הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר, ואף חשוב מכך - ייתר את הצורך בהעדתו של המתלונן. עוד נתתי דעתי לכך שכל הרכוש הגנוב הושב לבעליו.

46. עוד נתתי דעתי לנזק שעלול להיגרם לנאשם ככל שיושת עליו עונש מאסר בפועל, וזאת מבלי להתעלם מכך שהכלא אינו זר לו. כן הבאתי בחשבון את העובדה שבגין מעשיו בתיק זה, הנאשם שהה תקופה ממושכת במעצר מאחורי סורג ובריה, ובמשך תקופה ארוכה נוספת היה נתון תחת תנאים מגבילים ובאיזוק אלקטרוני. ברי כי הליך המעצר איננו עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אולם לדידי היה בכך כדי להבהיר לנאשם את החומרה שבמעשיו, ואף ניתן לשקול זאת במסגרת הנסיבה הקבועה בסעיף 40א(3) לחוק העונשין. בנקודה זו אף יצוין במאמר מוסגר, כי אמנם אנכה מהמאסר שייגזר על הנאשם את ימי מעצרו מאחורי סורג ובריה, אולם לא ניתן יהיה לעשות כן בכל הנוגע לתקופה שבה הוא במעצר בפיקוח אלקטרוני כעתירת ההגנה (ראו: ע"פ 7768/15 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, (20.04.2016); ע"פ 8547/15 **מדינת ישראל נ' אנס מחאג'נה**, (05.06.2016); ועפ"ג (מחוזי חיפה) 53142-12-16 **זיו רחמימוב נ' מדינת ישראל**, (17.05.2017)).

47. בנוסף, שקלתי את חלוף הזמן מאז ביצוע העבירות. אם כי, אין ליתן לנסיבה זו משקל מופרז, שכן חלק ניכר מהסיבות להתמשכותו של ההליך, טמון במתן אותן הזדמנויות לנאשם למצות את האפיק הטיפולי שהוצע לו בשירות המבחן. עוד ובהמשך לאמור, שקלתי את נסיבות חייו המורכבות של הנאשם, כפי שאלה פורטו בתסקירי שירות המבחן, שיכול והייתה להן השפעתה על ביצוע העבירות.

48. לבסוף, בית המשפט נותן דעתו לראשיתו של ההליך הטיפולי שבו היה מצוי הנאשם טרם מעצרו המחודש, תוך גילוי מוטיבציה והשקעת משאבים. כך, כפי שפורט בתסקירי שירות המבחן הלה שיתף פעולה בצורה מלאה עם גורמי הטיפול השונים, עמד בכללי המסגרות, וחרף הנסיגה שחוזה במהלך הטיפול והשימוש החד פעמי שעשה בסם, ההתרשמות הימנו הייתה כי עורך מאמצים להבנת דפוסיו שהובילו אותו להתנהגות הפוגענית. בית המשפט יעניק משקל משמעותי לכברת הדרך הטיפולית שעבר הנאשם, אולם ייאמר מיד כי לא יהיה בכך כדי להביא לגזירת עונשו תוך סטייה לקולא ממתחם הענישה שנקבע על ידי, ואסביר מדוע.

49. כאמור בסעיף 40ד(א) לחוק העונשין, בית המשפט יהיה רשאי לסטות לקולא ממתחם העונש ההולם מקום בו הוא שוכנע כי הנאשם **השתקם או כי קיים סיכוי של ממש שישתקם בעתיד**. ואילו במקרה הנדון, חרף התגייסותו של הנאשם בתחילת הדרך לטיפול, ולדאבון הלב, הלה הפסיק את הטיפול בעודו באיבו והרי שבכך אין כדי לשנות את התמונה המתקבלת, ולפיה הנאשם לא מיצה את כל הטיפול שהוצע לו בתחום הסמים, ולכל הפחות קיים חשש ממשי שמא הוא ממשיך להשתמש בסמים גם כיום.

50. ודוק, ייאמר כי לנאשם ניתנו הזדמנויות רבות להירתם להליך טיפולי, אולם כאמור, בסופו של יום, הוא החליט להפסיקו על דעת עצמו ודחה את היד שהושטה לו משירות המבחן, במצב דברים זה יקשה על בית המשפט לקבוע

כי קיים סיכוי ממשי שהנאשם ישתקם בעתיד. כך גם, מסקנתי האחרונה אף מתיישבת עם הערכתו של שירות המבחן, לפיה ללא השלמת הטיפול קיים סיכון מצדו למעורבות חוזרת בתחום הסמים והרכוש.

51. זאת ועוד, הרי שכידוע אף אם הייתי משתכנעת כי קיים סיכוי ממשי שהנאשם ישתקם בעתיד (ולא השתכנעתי כך), עדיין לא כל קביעה לפיה קיים סיכוי שהנאשם השתקם או ישתקם בעתיד תביא מניה וביה לסטייה ממתחם העונש ההולם וממילא לא להימנעות השתת רכיב של מאסר בפועל (ראו והשוו רע"פ 4097/16 מוחמד מחמוד נ' מדינת ישראל, (24.05.2016); וע"פ 1521/14 יוסף אלפקיר נ' מדינת ישראל, (16.09.2015)), כאשר שיקול זה איננו בבחינת חזות הכול, ולא בכדי בסימן א'1 לפרק ו' בחוק העונשין, אשר הוסף לחוק במסגרת תיקון 113, נקבע כי דווקא עקרון ההלימה הוא העיקרון המנחה בענישה. לאמור, המחוקק בחר ליתן משקל בכורה לשיקולי גמול דווקא (ראו בעניין זה, למשל, ע"פ 1523/10 פלונית נ' מדינת ישראל, (18.04.2012); ע"פ 452/14 ניסים דבוש נ' מדינת ישראל, (03.04.2014); ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, (05.08.2013)).

52. לצד אלה, והגם שכאמור לא יהיה בכך כדי להביא לסטייה לקולא ממתחם העונש ההולם, הרי שבשים לב לניצני השיקום ולהליך הטיפולי שעבר (ואשר לא הושלם) אשית עליו עונש שאינו מצוי ברף הגבוה של המתחם. באיזון הראוי בין מכלול האינטרסים ושיקולי הענישה מצאתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 20 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו בתיק זה.

ב. מורה על הפעלת המאסר המותנה בן 12 החודשים אשר הושת על הנאשם

בת"פ 48056-07-14 (בית משפט השלום באשדוד) ביום 27.10.2014.

ג. מורה על הפעלת המאסר המותנה בן 6 החודשים אשר הושת על הנאשם בת"פ 48056-07-14 (בית משפט השלום באשדוד) ביום 27.10.2014.

ד. אני מורה שהמאסרים על תנאי בסעיפים ב' ו' ג' לעיל ירוצו בחופף בינם לבין עצמם, אך במצטבר לעונש המאסר שנגזר על הנאשם בגין תיק זה בסעיף א' לעיל.

למען הסר ספק, הנאשם ירצה בסך הכול 32 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו.

ה. מאסר מותנה למשך 8 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר יעבור הנאשם עבירת רכוש מסוג פשע.

ו. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר יעבור הנאשם עבירת רכוש מסוג עוון.

ז. מאסר מותנה למשך 6 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו יעבור

הנאשם עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע; שבל"ר או נהיגה בזמן פסילה.

ח. הנאשם ישלם פיצוי בסך של 3,000 ₪ למתלונן-ע.ת/1.

מצורף בזאת טופס פרטי ניזוק. הפיצוי ישולם ב- 3 שיעורים שווים ורצופים כשהראשון שבהם תוך 60 יום מיום שחרורו מהמאסר.

כל תשלום בתיק ייזקף תחילה לטובת הפיצוי.

ט. קנס כספי בסך 1,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתם.

הקנס ישולם ב- 2 שיעורים שווים ורצופים, כשהראשון שבהם תוך 90 יום מיום שחרורו מהמאסר.

י. אני מפעילה ההתחייבות בסך 3,000 ש"ח אשר הושתה על הנאשם בת"פ 48056-07-14 (בית משפט השלום באשדוד) ביום 27.10.2014 כך שתשולם ב- 3 שיעורים שווים ורצופים כשהראשון שבהם בתוך 180 יום מיום שחרורו מהמאסר.

ניתן בזאת צו להשמדת המוצגים: בגדי גברים, כלי עבודה, פותחן יין, תיקים ותכולתם, בכפוף לחלוקת תקופת הערעור.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ב שבט תשע"ח, 07 פברואר 2018, במעמד הנוכחים.